

[Chr. Madsen.]

vi har det godt? Ja, så ser vi på naboen: hvordan har han det? Vi spejler os i andres tilværelse for at finde ud af, om vi har det bedre end de pågældende, og når vi så finder ud af, at vi har det noget bedre, så er der måske nogle af familiemedlemmerne, der siger: vi har det godt.

Vi bliver vel også nødt til at spejle os i en hel del ting, hvis vi virkelig skal finde ud af, om vi bruger det nødvendige inden for den sociale sektor, det, som man kan sige er i overensstemmelse med en målsætning. Statistikken er desværre ikke ført tilstrækkelig langt frem til, at man kan følge situationen op til 1965, og der er ingen, som på dette område giver sig af med at skønne over, hvordan det vil komme til at ligge i 1966, 1967 og 1968. Det gør man jo i andre tilfælde, når man skal bedømme en udvikling — det gælder i særdeleshed det økonomiske råds skøn og bedømmelse af udviklingen fremover. I dette råd er man ikke bange for at kaste blikket ind over årene 1966, 1967 og længere frem.

Men når det gælder den sociale forsorg, kan man med de tal, der foreligger, ikke komme længere end til 1963. I årene 1961, 1962 og 1963 har vi til folkepension og invalidepension alene ofret omkring 3 pct. af bruttonationalindkomsten — der har ikke været synderlig store afvigelser fra år til år. Hvis det nu ligger sådan, at man i 1965 og i 1966 ofrer den samme procentdel uden nogen større afvigelse, hvad er der så sket? Ja, så er der jo kun sket det, at vi har fulgt med — ikke andet — fulgt med den almindelige velstandstigning.

Den højtærede socialminister har ikke været inde på disse problemer, men det ville da være meget værdifuldt for hele Folketinget, om man vidste en del om, hvordan det ligger. Hvor meget ofrer vi? Hvor meget ofrer vi i forhold til det, der samlet indtjenes her i landet? Vi har et andet sammenligningsgrundlag, nemlig den samnordiske statistik, hvor man har opgjort de forskellige sociale udgifter i procent af

bruttonationalindtægten og nettonationalindtægten. Jeg er klar over, at i de to udtryk ligger der en hel del andre problemer, men jeg betragter kun disse beregningsfaktorer som et måleapparat, der kan bruges. Og dér viser det sig jo, at vi i forhold til Norge og Sverige — de lande, vi gerne vil sammenlignes med, de lande, vi gerne vil spejle os i — knap nok følger med. Vi har haft en periode fra 1958 til 1960, hvor vi procentmæssigt var bag efter de øvrige lande. Danmark var i 1958 på 13,6 pct., og så faldt procenten til 12,7, men steg i 1962 til 13,9 og er nu i 1963 14,4 pct. af nettonationalindtægten. Nordmændene ligger ligeledes på 14,4 pct. og svenskerne på 16,1 pct. Men de tal går kun til 1963, og vi mangler tal, så vi kan se, hvordan situationen er i dag.

Når den højtærede socialminister og andre siger, at på grund af de økonomiske vanskeligheder kan man ikke komme videre i øjeblikket, betragter jeg det som et udtryk, der ikke har grund i virkeligheden, ikke har bund i nogen som helst beregninger og ikke har bund i nogen som helst målsætning. Jeg vil endda gå så vidt, at jeg vil sige, den højtærede socialminister er miljøskadet, fordi han i det høje ting gang på gang hører fra venstre og de konservative, at vi har store økonomiske vanskeligheder. Disse store økonomiske vanskeligheder præger os alle sammen herinde, sådan at vi næsten ikke kan sige noget om den politiske situation og andre ting, uden at det skal indflettes, at vi har store økonomiske vanskeligheder.

Svenskerne er altså et par procent længere fremme inden for det sociale område, end vi er. De er såmænd på 16,1 pct. mod vore 14,4 pct. Når man åbner en svensk avis, har man i mange år slet ikke set det udtryk, at landet er stedt i store økonomiske vanskeligheder, så at man ikke har råd til hverken det ene eller det andet. Man har heller ikke set i de svenske aviser, at svenskerne ikke kan foretage sig noget på det sociale og mange andre af de om-